

RR *Regeringsrätten* RÄTTSFALL

Avdrag för arbetsrum

Besvär av förre kronojägaren C. angående inkomsttaxering år 1948. — I dekl. upptog C., förutom pension från domänverket å 4 663 kr, intäkter av tjänst å tillhoppa 3 553 kr, därav 250 kr såsom prisombud, 1 428 kr för skogstaxeringar och kartläggningar, 400 kr för utredningar av skogsfrågor åt enskilda, 975 kr såsom taxeringsnämndsordförande och 500 kr såsom kyrkokassör. Avdrag yrkades med 150 kr för resor och med 400 kr för kontors- och telefonkostnad. TN vägrade avdraget å 400 kr. Häröver klagade C. hos PN och framhöll, att den deklarerade inkomsten utgjordes till 47 % av pension och till 43 % av arbete. Då arbetena, med undantag av tre månaders utearbete, under beskattningsåret utförts som kontorsarbete i särskilt härför iordningställt kontorsrum, ansåg C. avdrag för kostnaden berättigat. TO upplyste: C hade sedan år 1936 hyrt en bostad om tre rum och kök mot en hyra av 680 kr, exklusive värme. Familjen bestod av endast C. och hans hustru. C. hade tydligen avdragit 330 kr för kontor. Med hänsyn till den billiga grundhyran syntes detta avdrag vara för högt. Skulle avdrag medgivas borde det väl ej överstiga 200 kr. PN tillerkände C. avdrag med 70 kr för telefonkostnad men vägrade avdraget i övrigt. I besvär hos KR anförde C, att den kontorslokal, varom

här vore fråga, vore samma rum som han tidigare under aktiv tjänst som kronojägare använt till kontor. Rummet vore möblerat som ett kontor med ritbord, plats för arealmätning-instrument och andra till ett kontor hörande inventarier. I övrigt utgjordes den förhyrda lägenheten av två rum och kök som beboddes av C. och hans hustru. TO:s slutsats angående kostnaden för kontorsrummet vore felaktig, då denna kostnad innefattade även andra kostnader än hyreskostnad. Den totala kostnaden, 330 kr, utgjordes av hyra 170 kr (1/4 av 680 kr), värme 92 kr, kontorslyse 25 kr, interurbana telefonsamtal för arbetets planläggning och bedrivande 23 kr samt rit- och skrivmaterial 20 kr. KR gjorde icke annan ändring i PN:s beslut än att ytterligare avdrag medgavs för beloppen 23 kr och 20 kr. Hos RR anförde C., att, därest han icke efter pensioneringen bedrivit den förvärvsverksamhet, varom här vore fråga, makarna C. skulle ha nöjt sig med en lägenhet innehållande högst två rum och kök. Att så skulle vara förhållandet hade icke i målet ifrågasatts. Utgifterna för det extra rummet måste därför betraktas såsom kostnad i och för fullgörandet av arbetet. C. ansåg omständigheterna i hans fall vara fullt analoga med dem, som förelågo i RÅ 1949 ref. 19. TO hemställde om bifall till C:s besvär. Det vore sannolikt, att kontorsrummet uteslutande använts

som sådant. RR fann C. berättigad till avdrag för hyra med skäligen uppskattade 200 kr. med hänsyn till vad i målet upplysts om arten och omfattningen av C:s arbete med utredningar rörande skogliga förhållanden samt beskaffenheten och inredningen av den lokal han nyttjat för detta ändamål. ((RR:s utslag den 12/9 1951.)

A n m.: Jämför denna tidskrift 1951 sid. 397.

Representation i advokatrörelse

Besvär av advokaten E. angående inkomsttaxering år 1948. — I deklarationen upptog E. bland omkostnaderna för advokatrörelsen representationsutgifter å 1.018 kr, för vilka yrkades avdrag. TN vägrade avdraget. E. framhöll hos PN, att beloppet tagits direkt ur bokföringen. De särskilda posterna utgjordes av för varje särskilt tillfälle av E. attesterade restaurantnotor. Endast sådana utgifter hade medtagits som nödvändiggjorts av hel- eller halvdagslånga konferenser och sammanträden. Vid utförande av uppdrag där speciella utredningar erfordrats hade E. haft att rådgöra med sakkunniga såsom tekniker, bokföringsexperter, assistenter, revisorer m. fl. PN. ej ändring. E. fullföljde sin talan hos KR: TI anförde att RR i ett stort antal mål avslagit yrkanden om avdrag för representationskostnader i advokatrörelse. Då E. icke anförde något som för hans del gjorde ett dylikt avdrag särskilt befogat hemställdes om avslag å E:s besvär. E. åberopade specifikation av det yrkade avdraget. Till en del utgjorde beloppen enligt E. rena utlägg för klienter för måltider eller blommor, vilka av praktiska skäl belastat representationskontot. Dessa belopp hade debiterats klienterna vid arvodenas beräkning och sålunda i bokföringen redovisats även på inkomstsidan. Övriga utgifter hade såsom förut framhållits varit nödvändiga för advokatverksam-

heten. Hela det yrkade beloppet vore således enligt E. avdragsgillt. KR: ej ändring. RR däremot ansåg, att den i målet förebragta utredningen måste anses giva vid handen att E. vore berättigad till avdrag i förevarande hänseende med åtminstone 700 kr. (RR:s utslag den 25/9 1951.)

Fördyrade levnadskostnader under resor

Representationskostnader o. s. v.

Besvär av direktören E. angående inkomsttaxering år 1948. — E., som innehade ställning som chef för ett stort exportföretag med säte i en landsortsstad och som i denna sin egenskap i stor utsträckning fått vidkännas kostnader för omhändertagande av utlänningar och andra, har av RR med hänsyn till i målet upplysta omständigheter tillerkänts avdrag för kostnaderna med 1.000 kr (av yrkade 5.000 kr), ehuru närmare utredning rörande av E. under beskattningsåret utövad representation icke förebragts, ”då representation i skälig omfattning gentemot arbetsgivarens affärsförbindelser måste anses vara en för E. avdragsgill kostnad”. — Vidare har E., som yrkat avdrag för fördyrade levnadskostnader under resor i tjänsten efter 50 kr för dag under 129 resdagar och som av PN fått sådant avdrag efter allenast 20 kr för dag under 129 resdagar och 15 kr för natt under 82 nätter, av RR tillerkänts dylikt avdrag efter 25 kr för dag under 129 resdagar och 20 kr för natt under 82 nätter. — E. hade till sin arbetsgivare sålt en bil för 10.000 kr och av arbetsgivaren erhållit bidrag för inköp av en ny bil med 7.000 kr. PN ansåg att 3.765 kr av försäljningspriset, motsvarande vad som översteg gällande stoppris, samt hela inköpsbidraget utgöra för E. skattepliktig inkomst av tjänst. E. åberopade intyg att försäljningsvärdet å den sålda bilen utgjort 10.000 kr. Beträf-

fande den nya bilen anförde E., att företagets styrelse ansett det vara önskvärt att E. hade en större bil för representationsändamål än han tidigare haft. Av denna anledning hade E. köpt en ny bil för cirka 22—23.000 kr. KR: ej ändring. RR ansåg däremot att köpeskillingen för den sålda bilen, 10.000 kr, icke visats hava till någon del utgjort för E. skattepliktig intäkt av tjänst. Beträffande bidraget å 7.000 kr ansågs E. icke hava visat fog för sin talan. (E. fick icke heller högre värdeminskningsavdrag å bil än han yrkat och fått hos TN eller 3.000 kr.) (RR:s utslag den 26/9 1951.)

Anmaning att fullständiga deklaration har icke efterkommit. Påföljd?

Besvärerna av homeopaten T. angående inkomsttaxering år 1946. — T. deklarerade vissa belopp. Den 22/3 1946 skrev TO till T. och anmodade denne ”att för efterbeskattnings inkomma med uppgifter å bifogat formulär, varjämte Ni torde avgiva deklaration å rörelsebilaga.” T. svarade, att han saknade anledning efterkomma anmaningen. TN och PN taxerade T. efter skön. Häröver anförde T. besvär hos KR. TI hemställde under åberopande av 39 § 1 mom. taxeringsförordningen, att besvärerna icke måtte upptagas till prövning, då T. vägrat avlämna rörelsebilaga. KR utlät sig sålunda: Enär T., som underlåtit att till sin självdeklaration foga rörelsebilaga, icke hör sammat av vederbörande TO gjord anmaning att fullständiga deklarationen i angivna hänseende, finner KR besvärerna icke mot innehållet i 39 § 1 mom. taxeringsförordningen kunna upptagas till prövning. RR prövade emellertid lagligt att visa målet åter till KR för ny behandling, enär, såvitt handlingarna i målet utvisade, den T. tillställda anmaningen att fullständiga den avgivna självdeklarationen icke varit avfattad i enlighet med föreskrifterna i 38 § 3 mom. taxerings-

förordningen. (RR:s utslag den 28/9 1951.)

An m.: I detta fall saknade TO:s anmaning bl. a. i 38 § 3 mom. taxeringsförordningen föreskriven underlåtelse om att underlåtenhet att hörsamma anmaningen skulle medföra påföljd enligt 39 § taxeringsförordningen, d. v. s. förlust av besvär rätt till KR.

Benefika skuldbrev till minderåriga barn. Ränteavdrag m. m.

Besvär av medicine doktorn H. angående inkomsttaxering år 1946. — TN taxerade H. och hans hustru för vissa belopp. Därvid hade H. icke erhållit ett med 10 000 kr från inkomst av kapital yrkat avdrag för ränta å gäld till fyra makarnas hemmavarande minderåriga barn. Dessutom hade till H:s deklarerade förmögenhet lagts ett belopp, motsvarande nyssnämnda fyra barns och ytterligare ett hemmavarande ommyndigt barns sammanräknade förmögenhet. Hos PN yrkade H., att nämnda avdrag måtte medgivas samt att till hans uppgivna förmögenhet måtte läggas allenast ett belopp, motsvarande det sist angivna barnets förmögenhet. H. hade till ett vart av sina först angivna fyra barn utbetalat 2 500 kr, utgörande ränta å av dem innehavda reverser om vardera 50 000 kr, i överensstämmelse med i reverserna intagen ränteutfästelse. Av dessa barn hade två erhållit sina reverser som gåva av H. den 1 november 1944 enligt då upprättade gåvohandlingar. De båda andra barnen hade däremot erhållit sina reverser vid delskifte i boet efter deras farmor, vilket arvskifte verkställdes den 1 november 1944. Vad anginge H:s förmögenhetstaxering vore det riktigt att det ena barnets förmögenhet tillades H:s förmögenhet, då detta barns inkomst under år 1945 understigit 600 kr. Däremot borde de andra fyra barnens förmögenhet taxeras hos barnen själva och icke hos H. — Vederbö-

rande taxeringsinspektör hemställde hos PN om avslag å H:s talan. Rän-
torna till barnen syntes icke ha er-
lagts i annan form än att H. för rän-
tebetalningar tillgodoräknat sig vissa
till barnen eller för deras räkning
verkställda utbetalningar av beska-
fenhet, att avdragsrätt för desamma
enligt bestämmelserna i 20 § andra
stycket kommunalskattelagen och 2
§ förordningen om statlig inkomst-
och förmögenhetsskatt icke förelåge.
H:s åtgärd att under återopande av
skuldförbindelsernas innehåll beteck-
na ifrågavarande utbetalningar som
gälldränta borde icke medföra, att
utbetalningarna vid taxeringen be-
dömdes på annat sätt än som eljest
skulle vara fallet. TN:s åtgärd att till
beskattning hos fadern upptaga bar-
nens förmögenhet vore lagligen
grundad. — PN och KR: ej änd-
ring. — RR utlät sig sålunda: Ge-
nom överlämnandet av omförmälda
fyra reverser med ränteutfästelser
får H:s dittillsvarande lagstadgade
skyldighet att vidkännas kostnader-
na för sina ifrågavarande fyra barns
uppehälle och utbildning anses ha
helt eller delvis omvandlats till en
frivilligt åtagen skyldighet att till
barnen erlægga gälldränta, avsedd att
användas till bestridande av nämnda
kostnader. Följaktligen har rän-
tebetalningen i verkligheten utgjort
en form för fullgörandet av H:s un-
derhållsskyldighet mot barnen. Enär
på grund härav räntebetalningen bör
i beskattningshänseende behandlas
såsom periodisk utbetalning till an-
nans undervisning eller uppfostran,
för vilken enligt 20 § kommunalskat-
telagen och 2 § förordningen om
statlig inkomst- och förmögenhets-
skatt avdrag icke är medgivet, samt
H. ej heller i övrigt visat fog för
sin talan, lämnar Kungl. Maj:t besvä-
ren utan bifall. (RR:s utslag den 8/10
1951.) (En ledamot, som var skiljak-
tig, ville medgiva H. avdrag för rän-
tebetalningar till de fyra barnen och
skattskyldigheten för dessa barns
förmögenhet.)

*An m.: Av RR:s utslag framgår,
att man vid den skatterättsliga be-
dömningen lagt vikt vid den verkliga
innehörden av räntebetalningen till
barnen. Fallet har närmare belysts av
Sternen i Svensk Skattetidning årg.
1951 sid. 307 ff. Det kan antagas, att,
om ränta i stället lagts till kapitalet,
denna blivit avdragsgill. Jämför RR:s
utslag den 6/9 1951 i mål ang. viss
familjestiftelse, för vilket redogörel-
se lämnats i denna tidskrift årg. 1952
sid. 17.*

Kvalitetsförbättring vid tjurbyte. Avdragsgill kostnad?

Besvär av godsägaren K. angående
inkomsttaxering år 1947. K. sålde
under beskattningsåret en gam-
mal tjur för 3 500 kr och köpte en
ny för 10 000 kr. TN ansåg att in-
köpet av tjuren utgjorde nyförvärv
till ett värde av 6 000 kr, emedan den
nya tjuren var av högre raskvalitet.
K. erhöll därför avdrag för inköpet
med endast 4 000 kr. Hos PN yrkade
K. att få fullt avdrag. Den nya tjuren
var något yngre än den sålda och
dessutom av något bättre kvalitet.
K. ansåg sig trots kvalitetsförbätt-
ringen böra erhålla avdrag för hela
kostnaden för den nya tjuren
och utgick från att, om han i framti-
den skulle byta ut denna mot en
sämre, han icke skulle vara berättigad
till något avdrag för kvalitets-
försämring. TI ansåg utredningen
giva vid handen, att den nya tjuren
var yngre och av bättre härstamning
än den gamla. Avdrag såsom drift-
kostnad borde därför endast medgi-
vas med återanskaffningsvärdet för
en tjur av samma kvalitet som den
avyttrade med den nytillköptas ålder
efter den prissättning, som gällde vid
den senare tjurens förvärvande. TI
föreslog nedsättning av taxeringen
med 1 000 kr. PN följde TI:s förslag.
Sedan K. anfört besvär häröver hos
KR, införskaffades ett uttalande av
husdjurskonsulenten hos länets hus-
hållningssällskap. Denne ansåg sig

icke dela TI:s uppfattning, att den sålda tjuren skulle beräknas i ett pris av 5 000 kr med motivering att denna tjur vid samma ålder som den nyinköpta tjuren skulle tänkas vara värd detta pris. Enligt husdjurskonsulentens åsikt skulle för denna tjur vid försäljning som tvåårig knappast kunnat erhållas ett pris av 5.000 kr. Genom anskaffande av tjur med god lämplig härstamning hade en lantbrukare möjlighet att så småningom uppnå en kvalitetsförbättring för sin nötkreatursbesättning. Det dröjde omkring ett år innan de första kalvarna efter en nyförvärvad tjur komme och sedan ytterligare 2,5—3 år innan eventuella kvigkalvar komme in som kor. Först efter 4—6 år kunde man således räkna med att få skörda vinst av utgifterna för tjuranskaffningen. Djurförädlingen vore ett arbete på lång sikt, men även om det dröjde, kunde man dock räkna med att utgifterna för tjurrekrytering komme tillbaka i form av ökade inkomster för mjölk och högre pris på till avel försålda djur. Enligt konsulentens åsikt vore det därför berättigat att utgiften för nyinköpt tjur finge avgå från inkomsterna det år då köpet skedde. — TI anförde: Då den inköpta tjuren vore yngre och av bättre härstamning än den sålda, hade PN ansett, att K. borde medgivas avdrag för inköpet av tjuren med endast 5.000 kr, motsvarande återanskaffningsvärdet för en tjur av den såldas kvalitet, men med den köptas ålder. Enligt utlåtande av husdjurskonsulenten skulle en sådan tjur vid försäljning knappast kunnat betinga ett pris av 5.000 kr. TI hemställde därför under åberopande av de skäl, som legat till grund för PN:s beslut, om besvärens ogillande. KR och RR: ej ändring. (RR:s utslag den 15/10 1951.)

Avgift till Kalmar Lantarbetsgivareförening

Besvär av fru Ö. angående inkomsttaxering år 1945. — I deklara-

tionen yrkade fru Ö., som jämte två andra personer ägde ett jordbruk, avdrag för avgift till Kalmar lantarbetsgivareförening. Avgiften utgjorde i sin helhet 303 kr. Av föreningens stadgar framgår, att föreningen, som skall vara ansluten till Svenska lantarbetsgivareföreningen, har till ändamål: att utgöra en sammanslutning av ägare och brukare av jord inom Kalmar och angränsande län till främjande av gemensamma arbetsgivareintressen och därvid särskilt att tillvarataga jordbrukarnas intressen vid upprättande av kollektivavtal rörande jordbrukets arbets- och löneförhållanden och att, i den mån så finnes lämpligt, söka åvägbringa likformighet i arbets- och lönevillkor; samt att söka åstadkomma och bilägga tvister mellan arbetsgivare och arbetare och i övrigt söka bevara ett gott förhållande mellan jordbrukarna och deras arbetare. Avgiften utgör 60 öre per ansluten ha medlemsareal, dock minst 20 kr. I mån av behov kan ytterligare belopp uttaxeras. Medlem har bl. a. rätt till bistånd i avtalsfrågor och vid tvister. Föreningens medel skola användas till bestridande av förvaltningskostnader samt för utgifter i anledning av förhandlingar och vid biläggande av tvister samt till förebyggande av arbetsnedläggelser eller bekämpande av sådana. — Svenska lantarbetsgivareföreningens uppgift är enligt dess stadgar att utgöra en sammanslutning av länsföreningarna, skogsgrupper och enskilda arbetsgivare för tillvaratagande av gemensamma intressen inom jordbruk och skogsbruk samt dem närliggande verksamhetsområden. Denna uppgift vill föreningen verka för genom att bl. a. bilda och stödja föreningar och grupper av arbetsgivare inom angivna intresseområden samt befrämja anslutningen till desamma, medverka vid kollektivavtal, bistå medlem vid avtalstvister, tillvarataga arbetsgivarnas intressen i lagstiftningsfrågor, upprätta statistik och verkställa utred-

ningar, sprida upplysning m. m. — TN medgav avdraget. TI yrkade hos PN, att avdragsbeloppet måtte återföras till beskattning. PN ogillade emellertid yrkandet. TI fullföljde sin talan hos KR. Han anförde bl. a., att av föreliggande prejudikat från RR visserligen syntes framgå, att avdrag i vissa fall torde kunna medgivas för medlemsavgifter, nämligen därest avgiften i dess helhet eller så gott som i sin helhet vore att anse såsom utgift för viss eller vissa prestationer, för vars fullgörande den skattskyldige eljest kunde antagas ha fått ikläda sig utgifter, som blivit avdragsgilla i av honom bedriven rörelse. Av ovannämnda stadgar framginge, att båda föreningarna och i synnerhet huvudorganisationen vid sidan av den verksamhet, varmed de direkt biträdde sina medlemmar, hade ett vidsträckt arbetsfält, inom vilket de främjade allmänna arbetsgivareintressen. Samtliga dessa allmänna arbetsuppgifter syntes TI icke vara av sådan art att, därest en enskild arbetsgivare finge vidkännas kostnader för liknande ändamål, avdrag därför kunde medgivas honom vid hans taxering. Häremot framhöll fru Ö., att TI syntes medge att en del av ifrågavarande avgift vore att anse som driftkostnad. Att på detta sätt göra en uppdelning av avgiften syntes kräva en synnerligen vanskelig bedömning. Det kunde f. ö. påstås att avgiften vore utgift för "viss eller vissa prestationer". Avgifterna användes nämligen, utom för kostnaderna vid förhandlingar och tvister, huvudsakligen till att avlöna av föreningen anställda ombudsmän, till vilka den enskilde jordbrukaren kostnadsfritt kunde vända sig för att få hjälp i avtalsfrågor. Vidare bedreve föreningen en omfattande tidsstudieverksamhet, som utan tvivel droge stora kostnader, vilka för den enskilde jordbrukaren vore avdragsgilla. KR: ej ändring. TI fullföljde. I fråga om rätt till avdrag för avgift till ar-

betsgivareorganisation hade i huvudsak åberopats, att sådan avgift vore att jämställa med försäkringspremie. Mot ett sådant avdrag skulle alltså svara en skattepliktig ersättning från arbetsgivareorganisationen för skada vid konflikt (strejk eller lockout). Stadgarna för Svenska lantarbetsgivareföreningen syntes icke innebära att föreningens ändamål jämväl omfattade att lämna medlemmarna ersättning vid konflikt. På grund härav torde avdrag för avgift till Svenska lantarbetsgivareföreningen icke kunna medgivas vid taxering. Föreningen syntes vara en vanlig branschorganisation inom jordbrukets och skogsbrukets område. Detsamma torde gälla Kalmar lantarbetsgivareförening. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 30/10 1951.)

Anm.: Jämför RÅ 1913 ref. 147. Arbetsgivare erhöll avdrag för avgift till svenska arbetsgivareföreningen. — I fråga om kalmarföreningen kan det tänkas, att de "direkta" tjänsterna för medlemmarna haft mera avgörande betydelse för avdragsrätten än den av TI berörda "försäkringslinjen".

S. k. auktorisationsavgifter, ingående i avgifter till Sveriges skogsägareföreningars riksförbund, förening u. p. a.

Besvär av Västra Värmlands och Dals Skogsägareförening u. p. a. angående inkomsttaxering år 1945. — I deklARATIONEN yrkade föreningen avdrag för avgifter till Sveriges Skogsägareföreningars Riksförbund, förening u. p. a. med 9.570 kr. till Jordbrukarnas Föreningsnämnd i Värmlands län med 432 kr, och till Jordbrukarnas Föreningsnämnd i Älvsborgs län med 211 kr. TN följde deklARATIONEN. Hos PN anförde TI att i avgifterna till riksförbundet ingingo även s. k. auktorisationsavgifter till ett belopp av 2.905 kr. Dessa avgifter, som kvartalsvis inbetalades till riksförbundet i förhållande till försåld kvantitet brännved, utgjorde ersätt-

ning för riksförbundets arbete med fördelning och granskning m m. av de lån, som staten beviljat skogsägareföreningar. För dessa lån hade riksförbundet iklätt sig borgen. Avgifterna vore icke medlemsavgifter och kunde därför icke vara att hänföra till sådana avgifter som avsåges i anvisningarna till 20 § kommunalskattelagen. PN biföll TI:s yrkande. KR: ej ändring. Hos RR yrkade föreningen avdrag för auktorisationsavgifterna och för bidragen till föreningsnämnderna. I samband med regleringen av vedproduktionen under krigsåren och åren därefter hade staten genom bränslekommissionen auktoriserat bl. a. skogsägareföreningarna i landet som brännvedsuppköpare. Riksförbundet hade ålagt vissa uppgifter sammanhängande med den statligt auktoriserade vedhandeln. Uppköparna av ved tillhandahölles av bränslekommissionen räntefritt förlagskapital avvägt efter verksamhetens omfattning. Uppköparna vore skyldiga att som säkerhet för förlagskapitalet ställa bankgaranti eller annan säkerhet, som kunde godkännas av kommissionen. Riksförbundet hade ställt borgen till banken för denna bankgaranti och skogsägareföreningarna hade ställt underborgen för riksförbundets borgen till banken. Kostnaden för bankgarantien hade utgjort 30.000 kr. för hela

året. Förlagsmedlen handhades i första hand av riksförbundet, som även ansvarade för återbetalningen till bränslekommissionen. Förbundet prövade skogsägareföreningarnas behov av förlagskapital samt fördelade förlagskapitalet mellan föreningarna. Alla rapporter angående vedhandeln från de auktoriserade vedhandlarna, som skulle tillställas kommissionen, granskades och bearbetades av riksförbundet enligt av bränslekommissionen utfärdade instruktioner. Här för hade anställts särskild personal av riksförbundet. Vidare handhade riksförbundet revisionen av föreningarnas räkenskaper m. m. Samtliga de kostnader, som riksförbundet åsamkades genom den auktoriserade vedhandeln, betalades av skogsägareföreningarna genom den s. k. auktorisationsavgiften. Betalningen skedde så att riksförbundet uppskattade de kostnader, som belöpte å auktorisationsaffärerna, varefter föreningarna debiterades i proportion till storleken av varje förenings andel i den totala vedhandeln. RR medgav föreningen avdrag för de s. k. auktorisationsavgifterna, enär desamma med hänsyn till upplysta omständigheter fingo anses ha utgjort avdragsgill omkostnad i föreningens rörelse. Däremot ansågs föreningen icke ha visat fog för sin talan i övrigt. (RR:s utslag den 13/11 1951.)